

Sygn. akt I C 575/15

WYROK KOŃCOWY

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:
Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Nowak

Protokolant : st. sekr. sąd. Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **W. K. (1)**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz W. K. (2) kwotę 18.704 złotych (osiemnaście tysięcy siedemset cztery) z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie co do kwoty 2.256 złotych (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt sześć);
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz W. K. (2) kwotę 3.111,85 złotych (trzy tysiące sto jedenaście 85/100) tytułem zwrotu kosztów procesu ;
5. nakazuje pobranie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu następujących kwot:
 - a/ kwotę 420,48 złotych (czteryście dwadzieścia 48/100) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Zgierzu;
 - b/ kwotę 825 złotych (osiemset dwadzieścia pięć) tytułem opłaty sądowej, od uiszczenia której powódka była zwolniona.

Sygn. akt I C 575/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 lutego 2015 r. powódka W. K. (3) wniosła o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lipca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, kwoty 1.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lipca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż w dniu 21 stycznia 2014 r. w A. na Al. (...) poślizgnęła się na oblodzonym nieodśnieżonym chodniku, w wyniku czego upadła i doznała obrażeń. Winny przedmiotowego zdarzenia – (...) sp. z o.o. posiada ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie. Powódka wniosła o wydanie wyroku wstępnego rozstrzygającego powództwo co do zasady.

(pozew – k. 2-11)

Pozwany - (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany przyłączył się do wniosku o wydanie wyroku wstępnego. Zakwestionował powództwo co do zasady jak i co do wysokości. W zakresie dochodzonego zadośćuczynienia i odszkodowania pozwany uznał, że dochodzona kwota nie jest adekwatna do doznanego uszczerbku i nie spełnia przesłanek wynikających z treści art. 445 § 1 kc. Pozwany nie zaakceptował również stawek godzinowych, według których powódka dochodzi odszkodowania.

(odpowiedź na pozew – k. 35-38)

Wyrokiem wstępnym z dnia 8 czerwca 2016 roku Sąd uznał roszczenie usprawiedliwione co do zasady. Wyrok jest prawomocny od dnia 2 sierpnia 2016 roku.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2016 roku pełnomocnik powódki cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 2.256 złotych i wniósł o umorzenie postępowania w tym zakresie. W uzasadnieniu swojego stanowiska pełnomocnik powódki powołał się na fakt, że w dniu 29 lipca 2016 roku pozwany wypłacił powódce kwotę 2000 zł zadośćuczynienia oraz 256 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich.

(pismo k 138)

Postanowieniem z dnia 12 maja 2015 roku Sąd zwolnił powódkę od opłaty sądowej ponad kwotę 250 złotych.

(postanowienie k 31)

W zakresie orzekania co do wysokości zadośćuczynienia i odszkodowania Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 21 stycznia 2014 roku powódka przewróciła się na oblodzonej powierzchni chodnika w wyniku czego doznała urazu kończyny górnej lewej. Z miejsca zdarzenia udała się do domu. Ponieważ czuła silny ból ręki wezwała pogotowie ratunkowe, które przywiozło ją do Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z.. U powódki stwierdzono złamanie nasady dalszej kości promieniowej lewej z grzbietowym przemieszczeniem odłamów, złamanie nasady dalszej kości łokciowej lewej oraz ogólne potłuczenia ciała. W szpitalu, w znieczuleniu ogólnym wykonano repozycję odłamów i założono opatrunek gipsowy ramiennie – dłoniowy. Powódka wyszła ze Szpitala do domu tego samego dnia.

Po 4 dniach, ponieważ ręka przy założonym opatrunku gipsowym zaczęła puchnąć opatrunek przecięto. W dniu 30 stycznia 2014 roku powódka została ponownie skierowana do Szpitala, gdzie zaproponowano jej leczenie operacyjne lub ponowną repozycję. Powódka nie wyraziła na to zgody ponieważ bardzo źle zniosła poprzednią narkozę. Dalsze leczenie powódka kontynuowała w poradni ortopedycznej, gdzie w dniu 11 marca 2014 roku zdjęto jej opatrunek gipsowy i zalecono ćwiczenia. Powódka nie korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych.

(zeznania powódki k 58bodw , 165 ,karta informacyjna ze Szpitala k 15)

W chwili wypadku powódka była na emeryturze, była sprawna fizycznie, sama wychodziła po zakupy, nosiła je samodzielnie. Obecnie powódka unika wychodzenia samodzielnie na ulicę zwłaszcza, gdy jest ślisko, potrzebuje stałej pomocy przy niektórych czynnościach w domu jak sprzątanie, mycie okien. Nie może wykonywać niektórych czynności, jak robienie na drutach, nie może podnieść i utrzymać talerza. Przy zmianie pogody odczuwa bóle w złamanej ręce. Ręka ta również nadal jest mniej sprawna, a tym samym powoduje utrudnienia w wykonywaniu niektórych czynności.

Złamanie nasad dalszych kości przedramienia lewego jest wygojone, z tym, że złamanie to spowodowało zniekształcenie i upośledzenie funkcji lewej ręki. Wypadek u powódki spowodował trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 7 % według punktu 122a dla rozpoznania 1A, według Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku. Zasadnicze leczenie powódki zostało zakończone, z tym, że stan jej zdrowia na chwilę

orzekania jest utrwalony i nie rokuje poprawy . W celu zapobieżenia pogłębiającego upośledzenia funkcji kończyny w przyszłości będzie istniała konieczność leczenia rehabilitacyjnego .

Skutki wypadku spowodowały utrudnienia w życiu codziennym powódki oraz konieczność pomocy osób trzecich w wymiarze 3-4 godziny dziennie przez okres 8 tygodni , tj przez okres unieruchomienia gipsowego i bezpośrednio po jego zdjęciu oraz w wymiarze 2 godzin dziennie przez okres następnych 4 tygodni .

(opinia biegłego M. S. k 153-154)

W dniu 29 lipca 2016 roku (...) S.A. wypłacił powódce 2000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 256 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich . Przy ustaleniu zadośćuczynienia pozwany przyjął 2 % trwałego uszczerbku na zdrowiu , długość i uciążliwość leczenia . W zakresie opieki zastosowano stawkę 8 złotych za godzinę .

(pismo pozwanego, decyzja o wypłacie k 140-141)

Sąd zważył , co następuje :

Stosownie do treści art. 444 § 1 k. c. zd. pierwsze, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. W myśl art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zarówno w orzecznictwie, jak i w nauce prawa przyjmuje się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek doznanego uszczerbku. W orzecznictwie ukształtował się przy tym pogląd, że wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, nr 4, poz. 92, LEX nr 13394, wyrok z 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, LEX nr 8087, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 marca 2013 r., I ACa 26/13, LEX nr 1293609, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 marca 2013 r., I ACa 969/12, LEX nr 1293618). Powoływanie się przez sąd przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może jednakże prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40, LEX nr 141820, zob. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 r., III APa 21/10, POSAG 2011/1/51-78, LEX nr 784244).

W aktualnej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego zwraca się uwagę na konieczność rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury, które to okoliczności muszą być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego i sytuacją życiową, w jakiej się znalazł (zob. wyrok SN z 9 listopada 2007 r., V CSK 245/2007, OSNC - ZD 2008/4/ 95, Biul. SN 2008/4/11, LEX nr 369691; wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, LEX nr 738354, wyrok SN z 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, LEX nr 351187).

Jak wynika z powyższego, zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek doznanego uszczerbku. Jego wysokość winna być zatem ustalona w odniesieniu

do osoby pokrzywdzonego i całokształtu okoliczności konkretnej sprawy.

Powołanie się przy ustalaniu zadośćuczynienia na potrzebę utrzymania jego wysokości w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. Zasada umiarkowanej wysokości odszkodowania ma bowiem uzupełniający charakter w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej (uzasadnienie wyroku SA w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 r., sygn. akt

III APa 21/10, LEX nr 784244 i powołane w nim orzeczenia SN: wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/2007, OSNC - ZD 2008/4/ 95 i wyrok SN z 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I CSK 384/07, LEX nr 351187 oraz uzasadnienie wyroku SN z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I CSK 384/07, LEX nr 351187).

W niniejszej sprawie niewątpliwym jest, iż powódka doznała wskutek wypadku trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7 %. Wprawdzie powódka zakończyła zasadnicze leczenie, tym niemniej biegły nie rokował jakiegokolwiek poprawy, a w celu zapobieżenia ewentualnym skutkom złamania na przeszłość zalecał nawet dwukrotną w ciągu roku rehabilitację. Powódka od momentu upadku i jego skutków odczuwa bóle ręki, zwłaszcza związane ze zmianą pogody. Zmniejszył się komfort wychodzenia z domu, zwłaszcza zimą lub przy padającym deszczu. Stała się bardziej zależna od osób towarzyszących. Wprawdzie powódka nie była czynna zawodowo, bowiem była już na emeryturze, tym niemniej musiała ograniczyć szereg czynności wykonywanych w domu, jak sprzątanie, gotowanie, które zawsze jest związane z koniecznością podniesienia ciężaru. Te skutki niewątpliwie nałożyły się na dolegliwości jakim poddani są ludzie w wieku powódki.

Sąd po wszechstronnym rozważeniu zakresu cierpień powódki, przebiegu i czasu trwania leczenia, trwałości poszczególnych skutków wypadku oraz wpływu wypadku na zdrowie powódki i jej aktywność życiową określił wysokość należnego powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na łączną kwotę 20.000 złotych. Ponieważ powódka otrzymała już 2.000 złotych, sąd zasądził tytułem zadośćuczynienia dalszą kwotę 18.000 złotych. W ocenie Sądu przyznane powódce zadośćuczynienie utrzymane jest w rozsądnych granicach i spełnia funkcję kompensacyjną, a nadto jego wysokość jest adekwatna do wykazanych skutków wypadku.

Powódka domagała się również zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów opieki, która była jej niezbędna w okresie od dnia 21 stycznia 2014 roku do 19 lutego 2014 roku zgodnie z wyliczeniem zawartym w uzasadnieniu żądania, czyli za okres 30 dni po 5 godzin dziennie przy uwzględnieniu stawki 10 zł dziennie. Sąd przychyłając się do tego żądania, które zostało potwierdzone co do zasadności jego w opinii biegłego sądowego, ustalił koszt tej opieki na 960 złotych, przyjmując za biegłym potrzebę opieki przez pierwszy miesiąc na 4 godziny dziennie, według stawki przyjętej przez pozwanego do wypłaty tj. 8 złotych. Należało bowiem uznać, że skoro strona powodowa nie wykazała podstaw zastosowania stawki na 10 zł dziennie powołując się jedynie w uzasadnieniu na stawki stosowane przez MOPS, należało przyjąć, jako niekwestionowaną stawkę przyjętą przez pozwanego do wypłaty odszkodowania tj. kwotę 8 zł. Wyliczona kwota 960 zł (30 dni x 4 godz. X 8 zł) została pomniejszona o 256 złotych wypłacone w dniu 29 lipca 2016 roku przez pozwanego.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c.), chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. Powód zgłosił roszczenia o zadośćuczynienie pismem z dnia 5 czerwca 2014 roku, natomiast pozwany odmówił wypłacenia zadośćuczynienia i odszkodowania pismem z dnia 3 lipca 2014 roku (k 14).

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc rozdzielając ich poniesienie na strony stosunkowo do wyniku procesu, przy czym powódka przegrała proces w nieznacznym zakresie 2,5 %. Powódka poniosła koszty w wysokości 3.285,98 zł, na które składają się: 250 zł opłaty sądowej (k 33), 385,98 zł i 250 zł zaliczek na biegłego (k 77,143) oraz 2.400 zł kosztów advokackich na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z

dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz U z 2013 poz. 461 ze zm) .

Strona pozwana poniosła koszty w wysokości 3.679,48 zł w tym koszty adwokackie w wysokości 2.400 zł na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz U z 2013 poz. 461 ze zm) , 34 zł opłat skarbowych od pełnomocnictw (k 40 i 119) Ponadto strona pozwana została obciążona wydatkami poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa w wysokości 420,48 złotych oraz opłatą sądową w wysokości 825 zł , od obowiązku uiszczenia której powódka została zwolniona . Przy takim wyliczeniu powódce należy się zwrot od pozwanego kwoty 3.111,85 złotych (3.285,98 – 174,13 zł (jako 2,5 % ogólnych kosztów) .